

frisk Forstaaelse af de mange forskellige Livets Kaar.

Man kunde maaske rejse Tvivl om nogle faa Enkeltheder i Slutningen af Fortællingen, hvis Pladsen nu ikke forbød det, — men de er ogsaa højest uvæsentlige i Forhold til alt det ejendommelige, dugfriske, ægte, som denne Bog bringer.

Og saa bærer den Bud fra den nye Skole af unge kvindelige Forfattere her i Landet, de med det klare Blik og det varme Sind, der nu er ved at skyde frem i Literaturen som Rugen gennem Sneen i det tidlige Foraar.

C. M.

Fra Udlandet.

Dyrtid.

Fru Emma Gad har i »Politiken« opfordret de danske Husmødre til at organisere sig for at søge at raade Bod paa den herskende Dyrtid. I Frankrig er en saadan Bevægelse i Gang, bl. a. i Havre, og her har den nogen Udsigt til at bære Frugt, fordi Ministeriet har under Overvejelse at lade de kommunale Myndigheder medvirke til Oprettelse af kooperative Foretagender: Bagerier, Slagterier og Salg af Urtekramvarer; derigennem tænker man sig at raade Bod paa Dyrtiden eller i alt Fald regulere Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder. Det er indlysende, at en anselig Sammenlutning af Husmødre under saadanne Forhold vil kunne gøre sin Indflydelse gældende.

Spørgsmaalet om Bolignød — særlig for Familier med mange Børn —, som maaske heller ikke er saa fjernt her hjemme, er ogsaa aktuelt i Frankrig, men navnlig i Wien. I denne By er Bolignøden saa stor, at det næsten er umuligt for Familier med mange Børn at skaffe sig selv den tarveligste Lejlighed, og saadanne Familier maa gribe til den Udvej at fordele Børnene rundt om hos Slægtninge. Ved en Razzia, som Politiet nylig foretog i Nærheden af et Husvildeasyl i en Udkant af Byen, fandt man paa een Nat 159 Mennesker — deraf 90 Børn — sovende under aaben Himmel. Samtidig tigger Folk om blot at faa en *Siddeplads* for Natten i de af Byen oprettede Varmestuer. Kommunalbestyrelsen søger nu at afhjælpe den værste Nød ved at yde rentefri Laan til Opførelse af Bygninger med

Smaaalejligheder, men der vil jo i ethvert Tilfælde hengaa nogen Tid, inden disse Bygninger bliver færdige, og indtil da søger man ved frivillige Bedrag at bringe Hjælp. Det er ikke umiddelbart indlysende, at en »Husmødre« forening her vilde kunne hjælpe. Hvis derimod Kvinderne gennem Valgretten havde Indflydelse paa Statens og den kommunale Forvaltning, havde de snarere Udsigt til at gennemføre noget. »Neues Frauenleben« oplyser f. Eks., at Byen Wien i Aaret 1910 har anvendt ca. 550,000 Kr. til Banketter og Modtagelser, medens Kommunalbestyrelsen kun mener at kunne afse 200,000 Kr. til Afhjælpning af Bolignøden.

Svar til Fru Gyrithe Lemche.

Jeg kender ikke nærmere til den skarpe Meningsforskel, der siges at være imellem Dansk Kvindesamfund og Kvindevalgretsforeningen. Jeg har altid interesseret mig for det positive i begge Foreningers Virksomhed og har gennem mange Aar været Medlem af begge — uden dog at interessere mig for Stridsspørgsmaalene imellem dem. Jeg har heller aldrig været ved noget Møde, hvor der skulde være blevet sagt skarpe Ord fra den ene eller den anden Side. Naar der derfor i Foraaret blev spurgt mig, om jeg vilde overtage Formandskabet for Ordrup Kvindevalgretsforening efter Fru Ulrich, svarede jeg ja, idet jeg stillede mig ene og alene paa Kvindevalgretsforeningens Program uden Tanke paa, hvad der var sagt om hint og dette. Og dette Program er efter min Mening kortelig: Arbejde for Opnaaelse af politisk Valgret for Kvinder. — Nu lader det til efter en Artikel i Nr. 20 af »Kvinden og Samfundet«, skrevet af G. Lemche og benævnt »Store Klavs og Lille Klavs«, at vi paa vort sidste Møde herude d. 17. Nov. skulde have svigtet dette Program. Da der i Fru L.s Artikel vel nærmest sigtes til de Ord, med hvilke jeg indledede Mødet, vil jeg referere disse.

Jeg sagde: »De, som fra Begyndelsen har været Medlemmer af vor Forening, vil huske, at vi det første Aar var meget politiske; vi sled i det med de forskellige politiske Partiers Programmer. Det næste Aar gik vi over til mere sociale Ting, og senere har vi ogsaa taget op et og andet rent hus-